

Ei ole vaikea ennustaa, että Suomi on saamassa lähipäivinä uuden kansallisälykön. Valinnan on suorittanut Helsingin Sanomat, ja sen valinta vahvistetaan muussa mediassa. Björn (perhepiirissä ”Bjöna”) Wahlroosin uudet kirjalliset päästöt julkaistaan maanantaina 16.4. Hyökkäykseen ”enemmistön tyranniaa” vastaan ja markkinoiden diktatuurin puolesta kuuluu vaatimus ”purkaa ainakin hyvinvointivaltion mahdottomimman anteliaat piirteet”.

Suomi tulee saamaan uusia lentäviä lauseita siihen tapaan kuin sokerijuurikkaiden suurviljelijän ja EU-tukiaisten suursaajan (272 000 euroa) Björn Wahlroosin siteerataan sanoneen, että me, siis Suomi, ”emme voi enää verottaa ihmisiä tällä tavoin jatkaaksemme köyhyyden ja rikkinäisten perheiden tukemista”.

”Verottaa tällä tavoin” tarkoittaa hänen tapauksessaan sitä, että hänen pääomatulonsa vuonna 2010 olivat 8 035 541 euroa ja palkkatulonsa 228 072 euroa. Hänen veroprocenttinsa oli virallisesti 28 % ja käytännössä vain parikymmentä prosenttia; onhan rikkaiden saamista pörssiyhtiöiden osingoista 30 % täysin verovapaata.

Wahlroos on Suomen pörssikeinottelun kuningas, pienellä koolla (k). Henrik Kuningas taas kirjoitetaan isolla koolla (K), ja myös hän on sitä suomenruotsalaista eliittiä, joka poisti pullosta korkin ja vapautti sen pahan hengen tuhoamaan Suomen pankit. Wahlroos oli yksi SYP/Unitaksen tuhoamisvastaavista, ja hänen kaverinsa Peter Fagnäs oli samassa roolissa KOP:ssa. Molemmat ovat kokoomuksen vaalirahoittajia. Heitä yhdistää myös se, että Jukka Härmälän järjestämässä fasaanijahdissa Fagnäs ampui panoksellisen hauleja Wahlroosin kasvoille.

Kartanonherra Wahlroosin onni oli se, että hän sai potkut SYP/Unitaksen johtokunnasta (kun taas Peter Fagernäsin onni ole se, että hän ei päässyt KOP:n johtokuntaan). Wahlroosille annettiin lähtöpassi kultaisella kädenpuristuksella, jonka nimi oli Mandatum ja joka poimittiin hänen käyttöönsä pankin yhtiövarastosta. Sillä ei ollut suurta omaa arvoa, mutta päästäkseen kunniallisesti eroon kiusallisella tavalla pankkijätteeksi muodostuneesta Wahlroosista pankki sitoutui hoitamaan investointipankki Mandatumille rahakkaita toimeksiantoja.

Se, mitä Henrik Kuningas oli Wahlroosille SYP/Unitaksen tuhoamisen aikaan, Kari Stadigh on ollut hänelle sen jälkeen: ns. likaisen työn tekijä. Stadigh, joka pihinä miljonäärinä ei ole kokoomuksen vaalirahoittajia, johti valtiovarainministeriön työryhmää, joka viime kuussa ehdotti pienten osinkojen vapauttamista verosta kokonaan eikä vain osittain (30 % pörssiyhtiöiden osingoista on jo tänään verovapaata). Tämä verohelpotus, joka veisi valtiolta 100 miljoonaa euroa, ei hyödyttäisi yrityksiä vaan ainoastaan niiden omistajia.

Stadigh oli aikoinaan Henrik Ehrnroothille sitä, mitä hän on Wahlroosille tänään, ja panen tähän blogin loppuun sitaatin kirjastani "Oma pääoma" (Into 2011) antamaan kuvaamaan sitä, miten Wahlroosin ja hänen kavereidensa rikkaus syntyi Suomen valtion kustannuksella ja vahvistettiin ministeri Suvi-Anne Siimeksen nimikirjoituksella.

Oma pääoma:

”Casimirin Ehrnrothin jalanjalkia talouselämän huipulla yritti seurata hänen poikansa Henrik Ehrnrooth, joka sotkeutui pahasti askelmerkkeihinsä ryhtyessään järjestelemään Jaakko Pöyryn suunnittelufirman omistusta omaksi hyväkseen. Siinä hänen adjutanttinsa oli Kari Stadigh, joka roolissaan likaisten töiden tekijänä ei ole saavuttanut ansaitsemaansa huomiota. Jos hän olisi poliitikko, hänen taustojaan pengottaisiin perinpohjaisemmin kuin on tehty hänen nauttiessaan Björn Wahlroosin nykyisenä adjutanttina tämän luottamusta. Siihen luottamukseen liittyy

kiitollisuudenvelkaakin; olihan Wahlroos Kari Stadighin isän Erikin suojatti SYP:n johtokunnassa.

SYP:n pankinjohtajien jälkeläiset Ehrnrooth ja Stadigh ryssivät maineensa ns. Finvest-kaupoissa, jotka olivat myös Länsi-Suomen Säästöpankin holtittomasta rahanlainauksesta nauttimaan päässeet Kari Uotin ja Nokian toimitusjohtajana Jorma Ollilaa edeltäneet Kalle Isokallion sekoiluja. Ikiteekkari Isokallio oli noussut Nokian johtoon SYP:n pääjohtajan Mika Tiivolan vävynä (tai siitä huolimatta), saanut potkut ja niiden johdosta hyvän osan: keskeytymättömän palkanmaksun aina eläkeikäänsä asti. Vähitellen hänestä on tullut mediahenkilö ja mielipideautomaatti, mutta heti potkujen jälkeen hän rupesi harrastelijakeinottelijaksi. Kari Uoti palkkasi hänet omistamansa Deltabonin toimitusjohtajaksi, ja siinä ominaisuudessa hän osti Uotin Deltabonille määräysvallan pörssiyhtiö Finvestistä. "Hän oli minun palkkaamani bulvaani", kirjoittaa Kari Uoti ja jatkaa, että kyseistä sijoitusyhtiötä käytettiin hänen omistamansa Interbankin (mitä onkaan pankin ryöstäminen pankin omistamiseen verrattuna?) tappioiden kätkentään.

Isokallio, joka ei omistanut Finvestiä, koska sen omisti Isokallion ja Uotin keskenään sopimalla tavalla Uoti, möi kuitenkin yhtiön kaverilleen Henrik Ehrnroothille. Muodollisesti ostaja oli Neitsytsaarille rekisteröity veroparatiisiyhtiö, ja kauppakirjojen päivämääräsotkuista syntyy vaikutelma, että hyvinvoipa Finvest ostettiin sen omilla rahoilla myymällä sille samaan aikaan silloin konkurssikypsät Pöyry-yhtiöt. Kari Uoti kertoo blogissaan Isokallion saaneen kaupoissa 4 miljoonaa markkaa "pimeänä". Sitä ei tiennyt hovioikeus, joka näki Isokallion kyllä myyneen Deltabonin Finvest-osakkeet Ehrnroothille ilman Uotin lupaa mutta jätti hänet rankaisematta, kun myynnistä ei oikeuden mukaan ollut aiheutunut vahinkoa.

Kari Uoti kuvaa tapahtumia kirjassaan "Kirottu salaisuus" (WSOY, 2008). Salaisuus oli Interbankin holtiton rahanlainaus maksukyvyttömille velallisille (sekä Isokalliolle) ja syntyneiden tappioiden piilottaminen Finvestin rahoituksella. Kun Uoti menetti loppupeleissä Finvestin, hän

menetti Ehrnroothille ja Stadighille myös Interbankin.

Kari Stadighin suunnittelema Jaakko Pöyryn firman kaappaus häneltä itseltään oli monimutkainen operaatio, joka jätti jälkeensä katkeran tohtorin (Jaakko Pöyry oli tohtori vain honoris causa mutta kutsututti itseään tohtoriksi). Finvestistä tehtiin Pöyry-yhtiöiden emoyhtiö, ja niissä järjestelyissä (joissa Stadigh itse sai Pöyry-osakkeistaan 6 miljoonaa markkaa sen varallisuuden kartuttamiseksi, jota hänellä oli 42 miljoonan markan verotusarvosta) menivät sekaisin Henrik Ehrnroothin varat ja verot sekä lait ja niiden tulkinta tavalla, jonka lopputuloksesta Suomen Kuvalehti kertoi näin: ”Henrik Ehrnrooth ilmoitti vetäytyvänsä sapattilomalle kymmenen vuoden yhtäjaksoisen työrupeaman jälkeen. Hänen mukaansa Pöyry-konsernin pelastaminen otti sen verran koville, että nyt on aika huilata. ” Jutussa kerrottiin hänen muuttaneen maasta, mutta sitä ennen ” Ehrnrooth ryhtyi järjestelemään omaa henkilökohtaista omaisuuttaan. Hän siirsi useiden miljoonien arvosta kiinteistöjä alaikäisille pojilleen. Julkisuuudessa hän on kiistänyt, että omaisuussiirot liittyisivät millään tavalla Finvest-kauppoihin.

Jatkossa Ehrnrooth ja Stadigh möivät Uutilta kaappaamansa valmiin pörssiyhtiön Interbankin Björn Wahlroosin johtamalle Mandatum & Co:lle, joka rakensi sille perustalle pörssiyhtiö Mandatum Pankin (jonka hallintoneuvoston puheenjohtaja oli Kari Stadighin isä Erik). Siitä Finvest omisti yli viidenneksen ja oli sillä osuudella Jouhkien jälkeen pankin toiseksi suurin omistaja ennen Wahlroosia. Tämä omasta puolestaan oli ollut Suomen valtion konsulttina, kun valtion pankki Leonia (entinen Postisäästöpankki) fuusioitiin yksityiseen vakuutusyhtiö Sampoon, ja ikään kuin sen jatkoksi Sampo-Leonia osti Mandatumin. Siinä kaupanteossa Pöyryltä ja Finvestistä Sampo-Leonian varatoimitusjohtajaksi siirtynyt Kari Stadigh oli ostajan riveissä, mutta Mandatumia omistaneen Finvestin vanhana edunsaajana hänellä tuskin oli mitään sitä vastaan, että Sampo-Leonia maksoi Mandatumista kaksi kertaa markkinahintaa korkeamman hinnan Wahlroosille ja muille myyjille. Monimutkaistako? Ei millään muotoa, jos on hajuaisti kunnossa, sillä koko tässä asiassa haisee trion Ehrnrooth/Stadigh/Wahlroos oma etu.”

Tuossa edellä siteeratussa kirjan pätkässä mainittu Kari Stadigh on niin iso kala, että sitä kannattaa pyytää vaikkei saisikaan. Ilman Stadigheja Björn Wahlroos olisi vain isänsä ex-kansliapäällikkö Bror Wahlroosin aikamiespoika.